

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;



ΕΠΕΙΔΗ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΘΥΜΑΜΑΙ ΧΑΙΡΟΜΑΙ

Η Αυστραλία που βρήκαμε και η Αυστραλία που φτιάξαμε

ΜΕΡΟΣ 2ο

Το πρώτο μέρος της σειράς «Η Αυστραλία που βρήκαμε και η Αυστραλία που φτιάξαμε» την περασμένη Τετάρτη είχε απήχηση σε συμπάροικους που άκουσαν για τον Αιγυπτίωτη Ελληνισμό, αλλά δεν έχουν ζήσει στην Αίγυπτο και μού έθεσαν κάποια ερωτήματα που θα απαντήσω σήμερα.

Οι Έλληνες είχαν άψογες σχέσεις με τους Αιγυπτίους κυρίως επειδή δεν είχαμε αναμειχθεί στην πολιτική ζωή τού τόπου τους και γιατί οι φτωχοί Έλληνες και η μεσαία τάξη ζούσε πολύ κοντά στους Αιγυπτίους γείτονές τους, αλλά ας μην ξεχνάμε και πως οι στενοί δεσμοί της Ελλάδας με την Αίγυπτο άρχισαν πριν χιλιάδες χρόνια από την εποχή των Φαραώ.

Θα αναφέρω ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της φιλίας την εποχή που οι Αγγλογάλλοι και Ισραηλίτες εισέβαλαν στην Αίγυπτο και προσπάθησαν να δωροδοκήσουν με μεγάλα ποσά τους Έλληνες «πλότους» που κυβερνούσαν τα πλοία για να διασχίσουν την Διώρυγα τού Σουέζ. Η οποία παρεμπιπτόντως κατασκευάστηκε με την βοήθεια Κασσιωτών και αυτό δεν το ξεχνούν οι ντόπιοι. Οι έλληνες πιλότοι αρνήθηκαν τα 30 αργύρια της προδοσίας για να σταματήσουν τα πλοία να διασχίζουν την Διώρυγα με τεράστιο κόστος για την Αίγυπτο, γι' αυτό οι εισβολείς βομβάρδισαν την Διώρυγα και τα πλοία αναγκάζονταν να κάνουν τον γύρο της Αφρικής για να φτάσουν στην Ασία και φυσικά την Αυστραλία.

...Υστερα από ένα ολονύκτιο ταξίδι με σιδηρόδρομο που άρχισε στην Μελβούρνη, φτάσαμε στο Αντελάιντ, όπου μάς υποδέχτηκε η θεία Αννίκα με τον θείο Στεφανή και τα τρία παιδιά τους. Η συνάντηση της μητέρας μου με την αδελφή της που είχε να δει 40 χρόνια με αγκαλιές και δάκρυα χαράς μου θύμισε τον θρήνο γονιών για τις κορούλες τους που διάλεξαν τον δρόμο της ξενιτιάς και άκουσα τον πατέρα μου να λέει στον θείο Στεφανή, «κρίμα που χρειάστηκε ένας πόλεμος για να σάς γνωρίσουμε».

Στο σπίτι της θείας Αννίκας άρχισαν να καταφθάνουν για να μας καλωσορίσουν Συμιακοί συγγενείς μας που δεν γνωρίζαμε καν την ύπαρξή τους. Η μάνα μου πρωταγωνιστούσε υπερήφανη δίπλα στην αδελφή της, αλλά

εγώ ένιωθα άβολα με τα ξαδέρφια μου που μιλούσαν σπασμένα ελληνικά με βαριά προφορά σαν να είχαν μόλις φτάσει από τη Σύμη. Εκείνο το βράδι η μητέρα μου κοιμήθηκε με την αδελφή της, αλλά αμφιβάλω αν έκλεισαν μάτι γιατί όταν ξυπνήσαμε το τραπέζι ήταν έτοιμο για ένα πλούσιο πρωινό, που περιελάμβανε τα πρωτόγνωρα για μας rice bubbles και cornflakes, αλλά μάς περίμενε και μια έκπληξη. Μόλις τελειώσαμε το πρωινό λέει η θεία «τώρα θα πάμε να δείτε το σπίτι σας», κάτι που δεν περιμέναμε και απορήσαμε για ποιό σπίτι «μας» μιλούσε. Υστερα από μια διαδρομή πέντε λεπτών με το αυτοκίνητο φτάσαμε σε ένα σπίτι με τρία υπνοδωμάτια φρεσκοβαμμένο, επιπλωμένο, με τα κρεβάτια στρωμένα, το ψυγείο και τα ντουλάπια της κουζίνας φορτωμένα με τρόφιμα. Πάλι δάκρια και αγκαλιές η μάνα μου για την γενναιοδωρία της αδελφής της και ακούσαμε την δεύτερη έκπληξη που άλλαξε κυριολεκτικά τη ζωή μας. Ευτυχής στην άγνοιά της, η θεία μάς πρότεινε να ζητήσουμε δουλειά στην μεγαλύτερη καθημερινή εφημερίδα της Νότιας Αυστραλίας την «The Adelaide Advertiser» και εμείς ακολουθήσαμε τις οδηγίες της την επομένη το πρωί.

Όταν φτάσαμε στα γραφεία της εφημερίδας καταλάβαμε πως ήταν πολύ τολμηρό να ζητήσουμε δουλειά σε έναν κολοσσό, αλλά ντραπήκαμε την αντιμετώπιση της θείας και στο κάτω της γραφής τί είχαμε να χάσουμε; Ρώτησα μια υπάλληλο πού μπορούσαμε να ζητήσουμε εργασία, με ρώτησε ποιά είναι η ειδικότητά μας, έκανε ένα τηλεφώνημα και μια άλλη υπάλληλος μάς οδήγησε στο γραφείο τού προσωπάρχου, ένας μεγαλόσωμος γελαστός Αυστραλός που μάς υποδέχτηκε ευγενέστατα και μάς ρώτησε ποιά ήταν η πείρα μας στην τυπογραφία. Μάς έσωσε το βιογραφικό τού πατέρα μου, ο οποίος στη διάρκεια τού πολέμου υπηρέτησε στο βρετανικό Γραφείο Ψυχολογικού Πολέμου (Psychological Warfare Bureau) στο Κάιρο και αργότερα στη Νάπολη μετά την εισβολή των συμμάχων στην Ιταλία. Είχε την ευθύνη για την εκτύπωση προπαγανδιστικών φυλλαδίων στα Ελληνικά, Γαλλικά και Ιταλικά που έρριχναν συμμαχικά αεροπλάνα στις κατεχόμενες χώρες και αφού τα διάβασε αυτά, μάς ρώ-

τησε πότε μπορούσαμε ν' αρχίσουμε δουλειά. Τού είπαμε όποτε θέλει και μας ενημέρωσε «μπορείτε ν' αρχίσετε σήμερα στις 6.30 το απόγευμα και θα τελειώσετε στις 3 το πρωί». Όπως καταλαβαίνετε, να βρεις δουλειά τρεις ημέρες μετά την άφιξή σου σε μια ξένη χώρα μάς γέμισε ευφορία και -όπως λέμε- μπήκαμε με το δεξί στην αυστραλιανή κοινωνία, επειδή η θεία μου δεν μπορούσε να καταλάβει πόσο δύσκολο ήταν να προσληφθείς σε εφημερίδα χωρίς να γνωρίζεις καν την γλώσσα.

Αργότερα οι Αυστραλοί συνάδελφοί μου αποκάλυψαν πώς ο προσωπάρχης περιέγραψε την πρόσληψή μας: «Σήμερα ζήτησαν δουλειά δύο Έλληνες πατέρας και γιος. Ο πατέρας πρέπει να είναι σπουδαίος τεχνίτης και τον χρειαζόμαστε όμως δεν μιλάει Αγγλικά, ο γιός του είναι νεαρός και δεν πιστεύω ότι έχει τις γνώσεις για τη δουλειά που κάνουμε, αλλά μιλάει Αγγλικά και τον προσέλαβα σαν διερμηνέα τού πατέρα του(!)»

Η εκτίμηση τού έμπειρου προσωπάρχου ήταν σωστή, όμως μάς συγκίνησε η προθυμία του να δώσει δουλειά σε δύο μετανάστες για να μπορέσουν να επιβιώσουν. Δεν θα μπορούσε να προσλάβει έναν αυστραλό έμπειρο τεχνίτη αντί για έναν new Australian, όπως μάς αποκαλούσαν την εποχή της ρατσιστικής Λευκής Αυστραλίας, με τον... διερμηνέα του; Θα αναφερθώ και σε άλλα παραδείγματα μιας ανθρώπινης Αυστραλίας που βρήκαμε και που ούτε να ονειρευτούμε μπορούσαμε σε μια ακόμη χαμένη πατρίδα, την Αλεξάνδρεια, που αγαπήσαμε έστω χωρίς ίχνος κοινωνικής πρόνοιας, χωρίς συντάξεις, χωρίς επιδόματα

ανεργίας, ασθένειας, ή χρειάς. Επιβιώσαμε επειδή είμασταν υπόδειγμα εθνότητας αυτοσυντήρησης που αντικαθιστούσε το αιγυπτιακό κράτος στην φροντίδα των φτωχών της, με δωρεάν παιδεία, ιατρική περίθαλψη, παιδική φροντίδα, χρηματικά δώρα για χριστούγεννα και Πάσχα, ορφανοτροφεία και νοσοκομειακή περίθαλψη σε μοντέρνο ελληνικό νοσοκομείο που έκτισε ο βιομήχανος Θ. Κότσικας. Επιβιώσαμε επειδή είχαμε μεγάλους ευεργέτες που εντόπιζαν τις ανάγκες των συμπατριωτών τους και τις κάλυπταν, είχαμε γιατρούς που όταν έμπαιναν σε φτωχά σπίτια δεν ζητούσαν να πληρωθούν και από το βαλιτσάκι τους έβγαζαν τα αναγκαία φάρμακα δωρεάν. Επιβιώσαμε επειδή στους φτωχούς μαθητές πρόσφεραν το πρωί ένα φλυτζάνι ζεστό γάλα με παξιμάδι και το μεσημέρι ένα πιάτο φαγητό. Επιβιώσαμε επειδή τα κορίτσια στο Μπενάκειο ορφανοτροφείο μαγείρευαν για τους φτωχούς μαθητές και τα αγόρια στο Κανισκέρειο ορφανοτροφείο έφτιαχναν παπούτσια και έραβαν μπλε σακάκια και γκριζα παντελόνια για να παρελάσουν και οι φτωχοί μαθητές στις εθνικές γιορτές.

Ασφαλώς, δεν συμφωνώ στην αντιμετώπιση της φτώχειας με ελεημοσύνη, όμως ήταν και αυτή ένας τρόπος ανακούφισης των συμπατριωτών μας.

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΤΕΤΑΡΤΗ: Το ελληνικό δαιμόνιο θριαμβεύει, αλλά ήταν και αυτοί που δεν άντεξαν τον πόνο της ξενιτιάς.

Το ωροσκόπιό μου λέει αυτόν το μήνα να αποφύγω τις πολλές μετακινήσεις και ότι θα βελτιωθούν τα οικονομικά μου οπότε έχω αράξει στο κρεβάτι και περιμένω λεφτά